

Voor een toekomst in Gambia

In 2017 besluit Nic van der Riet te gaan fietsen voor een goed doel in Gambia. Per toeval was hij daar in 2011 en raakte in de ban van de dynamiek die het land uitstraalde en de mogelijkheden voor jongeren.

Hoe kwam je erbij voor een school in Gambia fondsen te werven?

In 2011 raakte ik betrokken bij een project van de Nederlandse kunstenaar Tinkebell, waarvoor duizend kilo meubels tot in Guinea-Bissau moesten zien te komen. Samen met nog drie anderen reden we met mijn camper dag en nacht door en waren in een week in Gambia. Daarvandaan nog 200 km naar Guinea-Bissau. In totaal was het 7000 km.

In Gambia ontmoette ik een student die mij vroeg of ik aan zijn ICT-studie wilde bijdragen. Zo is het begonnen. Wat later vroeg de Stichting Mansakonko me of ik hen wilde helpen de school voor het Gambia Technical Training Institute in Mansa Konko af te bouwen. Toen ik in 2013 opnieuw deze school bezocht bleek dat hier maar elf studenten onderwijs volgden. De rest zou zijn afgestudeerd, maar dat bleek niet te kloppen. Het probleem was dat de meeste jongeren hun schoolgeld niet konden betalen.

Waarom ben je gaan fietsen voor dit doel?

Ik fiets graag in mijn eentje lange afstanden om onderweg te genieten van mensen, natuur en onverwachte gebeurtenissen. Fietsen geeft me een gevoel van vrijheid: niet weten waar je aan het eind van de dag uitkomt en wat je zal meemaken. Maar ik wilde ook een statement maken. Enerzijds was mijn doel om geld op te halen voor jonge Gambianen, zodat zij hun technische beroepsopleiding aan het GTTI zouden kunnen betalen. Anderzijds wilde ik met deze sponsoractie de studenten laten zien dat je iets moeilijks kunt bereiken als je gemotiveerd bent en doorzettingsvermogen toont.

Welke route heb je gereden?

Ik was in 2016 al vanuit Amsterdam via Pamplona naar Santiago de Compostella gefietst. Daarom vloog ik in september 2017 naar Pamplona om van daar te fietsen naar Agadir in Marokko. Bij de voorbereiding dacht ik het stuk in Spanje in tien dagen te kunnen doen, maar dat viel flink tegen. Er waren voortdurend bergen met hellingen tussen zes en dertien procent. Ik was nog nauwelijks ingefietst of 'het dak van de wereld' kwam eraan, een klim van twaalf procent vlak bij de historische stad Sos del Rey Católico.

'Door Spanje fietsen van noord naar zuid was een belevenis, met een afwisselend landschap, mooie uitzichten, soms redelijk vlak en op hoogte, dan weer voortdurend hellingen. Marokko was heel anders. Er waren geen bergen meer, ook de atmosfeer was anders. De mensen waren vriendelijk en hulpvaardig. Ik herinner me vooral Larache, een heel mooi stadje met

witte huizen en veel blauw. Blauw is de kleur van het noorden van Marokko, vertelde iemand mij. Het zag er schitterend uit. Marokkaanse jongens waren 's avonds met acrobatiek bezig, bouwden menselijke torens en deden handstand-overslag. Heel relaxed allemaal.

Vanuit Agadir ben ik naar Dakar gevlogen. Van daar was het nog ruim driehonderd kilometer naar Banjul in Gambia. De aankomst was fantastisch. In de hoofdstad Banjul wachtten twintig fietsers van The Gambia Cycle Federation me op om de laatste tien kilometer mee te fietsen. Ze droegen shirts van mijn Nederlandse fietsclub FC Trappist die ze al ruim vantevoren hadden ontvangen. Ook een auto met zeker vijftien studenten van het GTTI met de Nederlandse en Gambiaanse vlag reed mee in de escorte. Het zag er allemaal prachtig uit. Met zijn allen reden we naar de Main Campus van het GTTI in Kanifing, waar we hartelijk werden ontvangen.'

Wat heeft het project met jou gedaan?

Met het ingezamelde geld konden 62 jongeren twee jaar of langer naar school, waarvan 44 de technische vervolgopleiding van het GTTI in Kanifing of Mansa Konko volgden. Vrijwel alle jongeren betalen zelf tussen de tien en vijftig procent mee aan het schoolgeld. Sommigen hebben er een baan bij, anderen worden door hun familie geholpen. De fondsenwerving heeft me gemotiveerd om door te gaan. Minstens één keer per jaar bezoek ik de scholen en spreek ik de leraren. Met alle leerlingen heb ik contact per WhatsApp over hun vorderingen en wat ze gaan doen na hun opleiding. Dit alles geeft me veel energie en hoop voor een betere toekomst.

Een bijeenkomst van Nic met studenten van de middelbare landbouwschool van het Gambia College over hun toekomst in Gambia.

Nic van der Riet, oud-docent maatschappijleer en communicatie, heeft met zijn sponsoracties achttien-duizend euro opgehaald. De start was een Gambiaanse avond die hij samen met de Stichting Mansakonko in 2015 organiseerde. De fondsen kwamen van vrienden, familie, kennissen, collega's en hemzelf. Tegenwoordig komt het geld van zijn eigen spaarrekening. Na de sponsoractie voor het GTTI is Nic actief gebleven voor Gambia. Hij was betrokken bij de voorbereiding van export van landbouwproducten uit de Lower River Region, de streek waar de school staat.

'In samenwerking met het ministerie van landbouw van Gambia ben ik met anderen bezig geweest met het bevorderen van de kwaliteit van de gewassen en de export van landbouwproducten uit Centraal-Gambia naar Europa door het verenigen van 2.600 boeren in coöperaties. Uiteindelijk heeft dit tot niets geleid, omdat de verantwoordelijkheid niet gedragen werd door de overheid.

In plaats daarvan ben ik in 2020 in samenwerking met een boer en anderen 4ha land gaan huren om kousband, pepers, paprika, meloenen, mais en andere groenten en fruit te gaan telen. Dit alles voor de lokale markt. Export is niet nodig, zelfs niet gewenst zolang er onvoldoende voedsel voor de bevolking daar wordt geproduceerd. Nog altijd moet er rijst ingevoerd worden. Met deze 4ha willen we komen tot een modelboerderij, waar deze boer, Ismaila Camara en anderen van leren. We telen biologisch, gebruiken geen kunstmest en pesticiden en leveren direct aan de lokale markten, families en hotels/restaurants. Kom daar maar eens om bij de meerderheid van de boeren hier. Studenten van hogeschool InHolland in Amsterdam helpen op afstand met de marketing. Het idee is dat een deel van de opbrengst gebruikt wordt om jonge Gambianen naar school te laten gaan en een eigen onderneming te starten. Daarmee de trek naar Europa te verminderen.

In 2018 ben ik een kleine boerderij gestart als leer-werk-project voor jongeren. Van de drie jonge mannen, die deze farm runnen wilde één, Soto Jobe, naar Europa vluchten. Ik kwam hem tegen bij de grens, toen ik aan kwam fietsen vanuit Senegal. Hij volgt nu de landbouwschool en is de manager van het project. We hebben nu een connectie gemaakt met de middelbare landbouwschool, studenten doen hier hun praktijkstage en leveren zo een bijdrage aan de ontwikkeling. Our Farm is sustainable. De benodigde electriciteit wordt opgewekt door vier zonnepanelen, opgeslagen in twee accu's en gebruikt voor verlichting en het oppompen van water voor irrigatie en persoonlijk gebruik.

In Nederland zet ik me in voor (Gambiaanse) vluchtelingen en werk mee aan een programma voor de vrijwillige terugkeer van de groep die geen zicht heeft op asiel. Een Gambiaanse filmmaker en een journalist gaan samen met mijn dochter Tessa, student regie documentaire aan de Nederlandse Filmacademie in Amsterdam, een documentaire maken over het migratievraagstuk in Europa.'

Voor het hele verhaal, zie mijn blog:
<http://Nicvanderriet.waarbenjij.nu>
Nicvanderriet@gmail.com
0636263997
[facebook.com/nicvanderriet](https://www.facebook.com/nicvanderriet)

De Wereldfiets, nr 4, 2020